

Arrest

nr. 182 365 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die zij kende ten gevolge van het huiselijk geweld dat zij tijdens haar huwelijk als na haar scheiding in Albanië ondervond.

Verzoekster haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 165.757 van 13 april 2016 omdat zij niet aannemelijk maakte geen beroep te kunnen doen op de in Albanië opererende autoriteiten voor hulp en/of bescherming en aan de tijdens haar beroepsprocedure aangekaarte problemen van haar dochter in België geen geloof kon worden gehecht.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: haar Albanese identiteitskaart, een kopie van de verklaring van de politie, een kopie van de schriftelijke (notariële) verklaring van haar moeder en buurvrouw, een kopie van de verklaring van haar Albanese advocaat en een schrijven van haar Belgische advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster haalt aan dat er wel geloof aan de door haar dochter aangekaarte problemen tijdens haar vorige beroepsprocedure diende gehecht te worden omdat door de asielcentra waar verzoekster toen

met haar kinderen verbleef wel geloof was gehecht aan die problemen. Bij 's Raads arrest nr. 165.757 van 13 april 2016 werd dienaangaande toen het volgende gesteld:

“Op de vraag ter terechtzitting van 1 april 2016 waarom verzoekende partij geen bewijs neerlegt van het feit dat zij bij de politie aangifte ging doen omdat haar dochter op weg naar school werd gevolgd en daarnaast verdachte dreigtelefoons heeft ontvangen, stelt verzoekende partij dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was.

Verzoekende partij haar argumentatie overtuigt echter geenszins en kan niet worden aangenomen. Immers, niettegenstaande en ondanks het feit dat verzoekende partij ongeveer een maand de tijd heeft gekregen om de Raad ervan te overtuigen dat er recent in België ernstige feiten zouden hebben plaatsgevonden waarbij in het bijzonder haar dochter S.H. zou zijn gevisieerd en het slachtoffer was van telefonische bedreigingen en achtervolgingen en zij de politie en het personeel van het asielcentrum hiervan op de hoogte stelde en klacht indiende, slaagt verzoekende partij hier totaal niet in. Verzoekende partij toont namelijk niet concreet aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat zij en haar kinderen in België daadwerkelijk recentelijk meermaals belaagd zouden zijn geweest, en dat zij zich hiervoor tot de politie zouden hebben gewend. Verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bewuste incidenten en bedreigingen in België, waar beweerdelijk haar ex-man als opdrachtgever achter schuilgaat, zijn, net als de verklaarde aangifte hiervan bij de politie slechts blote beweringen welke zij geenszins in concreto staft. Het is allerm minst aannemelijk dat indien verzoekende partij en/of haar kinderen daadwerkelijk aangifte bij de politie zouden hebben gedaan van de verklaarde achtervolgingen van S.H. en de telefonische bedreigingen, zij dit niet met enig begin van bewijs kan/kunnen staven. Verzoekende partij haar stelling dienaangaande dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was, is niets meer dan een loze blote bewering die geenszins weet te overtuigen. Bovendien weerhield niets verzoekende partij ervan om indien haar verklaringen aan de politie tijdens hun gesprek met haar in het asielcentrum, daargelaten of dit er effectief is geweest, niet zouden zijn neergeschreven -hetgeen weinig logisch of aannemelijk lijkt-, deze alsnog op een later tijdstip door de politie te laten acteren/noteren, en alsnog een officiële klacht/aangifte ervan te doen. Echter, tot op heden ontbreekt elk begin van bewijs van de aangifte bij de politie, en van de beweerdelijk aangegeven feiten. Het totaal gebrek aan bewijs dienaangaande zet de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bedreigingen en de aangifte ervan op fundamentele wijze op de helling, te meer en inzonderheid gelet op het feit dat na de zitting van 4 maart 2016 verzoekende partij haar zaak (net om die reden) werd uitgesteld en haar ongeveer een maand de tijd, tot de zitting van 1 april 2016, werd gegeven om elementen dienaangaande bij te brengen, waar zij dus echter manifest in gebreke is gebleven.”

Waar verzoekster aanhaalt dat er geloof dient gehecht te worden aan het document van 25 mei 2016 van de Albanese politie en aan de inhoud ervan, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: “Zo kan allereerst aan het door u neergelegde document vanwege de Albanese politie geen enkele authenticiteitswaarde gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er een verkeerd embleem van de staatspolitie werd gebruikt. Bovendien werden er in het hoofd van het document verschillende spellingsfouten tegen het Albanees gemaakt: zo ontbreken alle diakritische tekens en ontbreekt er een ë na het woord “Policis”. Het is totaal onaannemelijk dat in de hoofding van een officieel document taalfouten zouden worden gemaakt. Ook in de tekst zelf werden heel wat spellingsfouten gemaakt. Dat de politiechef in een dergelijk rapport zoveel fouten zou maken, is niet zonder meer aannemelijk. Bovendien blijkt dat het directoraat waarnaar in de hoofding verwezen wordt, met name het Directoraat van de Staatspolitie (Drejtoria e Policis se Shtetit), niet bestaat. In werkelijkheid heet dit directoraat voluit “Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit”. Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat valse documenten in Albanië op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan dit document van de politie niet de minste authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Aangezien u dit document neerlegde om de recente problemen van uw ouders aan te tonen (verklaring DVZ 2e AA, vraag 17) en er aan dit document geen enkele authenticiteitswaarde kan worden gehecht, heeft u de door u beweerde recente problemen van uw ouders evenmin aannemelijk gemaakt.” Verzoekster weerlegt, noch ontkracht deze vaststellingen.

Waar verzoekster van mening is dat haar uitwijzing naar Albanië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke

gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, vraagt verzoekende partij dat haar commentaar door de griffier wordt genoteerd in het PV van de zitting. Er wordt verzoekende partij op gewezen dat, zoals in alle zaken, haar opmerkingen zorgvuldig zullen genoteerd worden door de voorzitter. Verzoekende partij beklaagt zich er vooreerst over dat de beschikking stelt dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekende partij meent dat dit niet het geval is en dat haar verweer niet objectief werd benaderd. Verzoekende partij vervolgt dat het geenszins kan dat de beschikking zelf op algemene wijze voorhoudt dat het verzoekschrift theoretische beschouwingen bevat zonder dat daar enige toelichting wordt over gegeven. Verzoekende partij is van oordeel dat de Albanese autoriteiten geenszins de nodige bescherming kunnen verlenen. Zij licht toe dat de commissaris-generaal steunt op objectieve elementen van het Amnesty International rapport, maar dit niet toetst aan de specifieke elementen die door verzoekende partij zijn aangehaald. Zij benadrukt dat het ook van de kant van de commissaris-generaal niet opgaat om louter te verwijzen naar rapporten over de algemene situatie. Verzoekende partij wijst er op dat de beschikking niets anders doet dan een herhaling van de bestreden beslissing, terwijl duidelijk is dat een nieuw onderzoek nodig is naar de door verzoekende partij aangehaalde nieuwe elementen en zij specifieke kritiek heeft gegeven op de objectieve elementen. Immers wordt maar 1 document besproken en niet de drie andere, met name een schrijven van de advocaat, de notariële verklaring van de moeder, en deze van de buurvrouw. De beschikking rept met geen woord over deze nieuwe elementen en nieuwe verklaringen die een nieuw onderzoek vergen. Voorts stelt verzoekende partij dat ook niet is geantwoord op de weerlegging (zie p. 3 van het

verzoekschrift) van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij licht toe dat zij slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en haar dochter in de afgelopen maanden twee keer werd achtervolgd waardoor zij overgeplaatst werden naar een ander centrum; zij werd ook opgebeld door een Albanees sprekende man en als nieuwe element dient te worden aangenomen dat de asielcentra wel degelijk geloof hechten aan de problemen van verzoekende partij en haar dochter en de politie in het centrum te Brugge zelfs akte hebben genomen van de bedreigingen ten aanzien van haar dochter. Verzoekende partij besluit dat alle zaken samen, objectieve elementen en gegevens, aantonen dat een nieuw onderzoek nodig is.

4.2. Uit het arrest 165.757 van 13 april 2016 naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag blijkt het volgende met betrekking tot verzoekende partij haar vrees voor vervolging omwille van huiselijk geweld en de problematiek die zich uitstrekt tot in België, met name dat haar dochtertje zou gevolgd zijn en opgebeld worden door Albanese onbekenden/haar ex-echtgenoot:

"4. Ter terechtzitting van 4 maart 2016, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij en haar kinderen het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, dat er weliswaar verschillende beschermingsmaatregelen werden getroffen, maar dat deze nooit uitgevoerd werden. Verzoekende partij licht toe dat de politie haar ex-echtgenoot meenam naar het politiekantoor nadat hij haar had geslagen, maar dat hij al de volgende dag weer op vrije voeten was. Verzoekende partij wijst er op dat de maatregelen die tegen haar echtgenoot werden genomen niet werden afgedwongen, ook niet nadat zij van haar echtgenoot gescheiden was. Verzoekende partij stelt nog dat 3 maanden geleden haar dochtertje gevolgd werd door een witte bestelwagen en dat zij klacht indiende bij de politie.

De zaak wordt uitgesteld teneinde verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat zij ook in België wordt belaagd, zij klacht heeft ingediend bij de politie en dat dit een nieuw element is.

In een aanvullende nota, aan de Raad per schrijven d.d. 31 maart 2016 overgemaakt, wijst verzoekende partij op enkele nieuwe feiten die, zo stelt ze, aanleiding hebben gegeven tot die nota. Verzoekende partij "verklaart", zo luidt de nota, "zelfs in België de dreiging te ervaren van haar ex-man en de wraak die verzoekster en haar kinderen zou te wachten staan bij een terugkeer naar Albanië." "Het is meer bepaald", zo geeft verzoekende partij aan, "de dochter van verzoekster, S.H., die verschillende malen en op verschillende manieren deze dreiging heeft ervaren." Dienaangaande wordt vervolgens opgemerkt dat "de dochter van verzoekster verklaart (i) vooreerst gedurende een periode van een tweetal weken op regelmatige basis te zijn achtervolgd bij het pendelen naar school en (ii) daarnaast heeft de dochter van verzoekster reeds verschillende malen verdachte dreigtelefoons ontvangen." Verzoekende partij gaat hierna dieper in op en geeft een uitgebreide toelichting omtrent de achtervolgingen van haar dochter. Ze stelt dat haar dochter, S.H. genaamd, op het traject tussen het asielcentrum te Alsemberg en de OKAN school te Brussel in de periode eind november en voornamelijk begin december (2015) op regelmatige basis werd achtervolgd door een witte bestelwagen met daarin twee mannen, een van het logge type en de andere een slanke kale man, die haar zelfs eens aansprak en aanmaanden in de bestelwagen plaats te nemen. S.H. wist echter steeds, zo stelt verzoekende partij in de aanvullende nota, te vluchten en uit de handen te blijven van die twee onbekende mannen. Nadat verzoekster en haar kinderen, om redenen los van die vervolgingsfeiten, zo wordt er aan toegevoegd, naar het opvangcentrum van Sijsele werden overgeplaatst, heeft S.H., aldus verzoekende partij in haar nota, geen achtervolgingen meer ervaren. Voorts wijst verzoekende partij erop dat naast die achtervolgingen door een witte bestelwagen haar dochter S.H. ook op een andere wijze de dreiging van haar vader heeft ervaren, feiten die zich, zo concretiseert ze, in februari afspeelden tijdens hun verblijf in Sijsele. Ze licht toe dat S.H. meermaals werd opgebeld door een vreemd (Belgisch) nummer, een eerste maal vroeg in de ochtend waarbij een man haar dochter S.H. in het Albanees aansprak en bedreigde (dat hij haar wel zou weten te vinden in Brussel en haar zou vermoorden). Nadat S.H. toen in paniek heeft opgehangen heeft, zo luidt de nota, "ditzelfde nummer teruggebeld en heeft verzoekster opgenomen. Verzoekster heeft toen direct in het Albanees aan de man te kennen gegeven dat hij hiermee moest ophouden en dat ze de politie erbij zou halen om te achterhalen wie hij was." De man zou vervolgens hebben opgehangen zonder iets te zeggen. Verzoekende partij vervolgt dat "na deze feiten -en mede omwille van bovenstaande feiten m.b.t. de witte bestelwagen- heeft verzoekster toen besloten aangifte te doen bij de politie. De politie is toen naar het asielcentrum gekomen. Verzoekster en haar dochter hebben toen aan de politie verklaringen afgelegd. Deze verklaring betrof voornamelijk de dreigtelefoons, doch heeft verzoekster en haar dochter ook het verhaal betreffende de witte bestelwagen gedaan".

Verzoekende partij merkt vervolgens op dat “er (...) geen officieel proces-verbaal opgemaakt” werd, “noch een verklaring ondertekend door verzoekster”. “Van deze verklaring van verzoekster aan de politie kan aldus”, zo stelt ze, “geen afschrift als stuk worden gevoegd bij deze procedure”.

Verzoekende partij oppert verder dat haar dochter nadien nog verschillende malen door een privaat nummer werd opgebeld, maar dat zij niet meer durfde op te nemen. “Voormelde feiten tonen voor verzoekster”, zo luidt de nota, “duidelijk aan dat haar ex-man, A.H., ook in België haar tracht te treffen en uit is op wraak. Verzoekster is er dan ook zeker van dat deze feiten in België in opdracht van haar ex-man werden gepleegd, hetgeen voor haar genoeg zegt over wat haar en haar kinderen te wachten staat bij een terugkeer naar Albanië. De nieuwe feiten zijn aldus ter zake dienend.” Verzoekende partij vreest, zo geeft ze verder aan, omwille van voormelde feiten en deze reeds uiteengezet tijdens haar verhoren en in de procedurestukken, dat er gegronde redenen zijn om de wraak van haar ex-man te vrezen en dat het duidelijk is dat de Albanese autoriteiten haar en haar kinderen hiertegen niet zullen beschermen. Ze besluit haar nota met te stellen dat zij om die reden haar vorderingen uit haar verzoekschrift herneemt.

Op de vraag ter terechtzitting van 1 april 2016 waarom verzoekende partij geen bewijs neerlegt van het feit dat zij bij de politie aangifte ging doen omdat haar dochter op weg naar school werd gevolgd en daarnaast verdachte dreig telefoons heeft ontvangen, stelt verzoekende partij dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was.

Verzoekende partij haar argumentatie overtuigt echter geenszins en kan niet worden aangenomen. Immers, niettegenstaande en ondanks het feit dat verzoekende partij ongeveer een maand de tijd heeft gekregen om de Raad ervan te overtuigen dat er recent in België ernstige feiten zouden hebben plaatsgevonden waarbij in het bijzonder haar dochter S.H. zou zijn gevisieerd en het slachtoffer was van telefonische bedreigingen en achtervolgingen en zij de politie en het personeel van het asielcentrum hiervan op de hoogte stelde en klacht indiende, slaagt verzoekende partij hier totaal niet in. Verzoekende partij toont namelijk niet concreet aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat zij en haar kinderen in België daadwerkelijk recentelijk meermaals belaagd zouden zijn geweest, en dat zij zich hiervoor tot de politie zouden hebben gewend. Verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bewuste incidenten en bedreigingen in België, waar beweerdelijk haar ex-man als opdrachtgever achter schuilt, zijn, net als de verklaarde aangifte hiervan bij de politie slechts blote beweringen welke zij geenszins in concreto staat. Het is allerm minst aannemelijk dat indien verzoekende partij en/of haar kinderen daadwerkelijk aangifte bij de politie zouden hebben gedaan van de verklaarde achtervolgingen van S.H. en de telefonische bedreigingen, zij dit niet met enig begin van bewijs kan/kunnen staven. Verzoekende partij haar stelling dienaangaande dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was, is niets meer dan een loze blote bewering die geenszins weet te overtuigen. Bovendien weerhield niets verzoekende partij ervan om indien haar verklaringen aan de politie tijdens hun gesprek met haar in het asielcentrum, daargelaten of dit er effectief is geweest, niet zouden zijn neergeschreven -hetgeen weinig logisch of aannemelijk lijkt-, deze alsnog op een later tijdstip door de politie te laten acteren/noteren, en alsnog een officiële klacht/aangifte ervan te doen. Echter, tot op heden ontbreekt elk begin van bewijs van de aangifte bij de politie, en van de beweerdelijk aangegeven feiten. Het totaal gebrek aan bewijs dienaangaande zet de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bedreigingen en de aangifte ervan op fundamentele wijze op de helling, te meer en inzonderheid gelet op het feit dat na de zitting van 4 maart 2016 verzoekende partij haar zaak (net om die reden) werd uitgesteld en haar ongeveer een maand de tijd, tot de zitting van 1 april 2016, werd gegeven om elementen dienaangaande bij te brengen, waar zij dus echter manifest in gebreke is gebleven.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verzoekschrift, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen als zouden o.a. de beschermingsmaatregelen in Albanië nooit worden uitgevoerd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit niets blijkt en

verzoekende partij toont niet aan dat het haar en haar kinderen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.” (eigen onderlijning)

4.3. In het kader van de tweede en huidige asielaanvraag worden volgende stukken ingediend ter ondersteuning van haar vrees voor vervolging: *“haar Albanese identiteitskaart, een kopie van de verklaring van de politie opgemaakt op 25 mei 2016, een kopie van de schriftelijke (notariële) verklaring van haar moeder en buurvrouw, een kopie van de verklaring van haar Albanese advocaat en een schrijven van haar Belgische advocaat.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt in het kader van onderhavige asielaanvraag, door het Commissariaat-generaal, wel degelijk en op afdoende wijze rekening gehouden met de door haar in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

4.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar huidige tweede asielaanvraag dezelfde motieven aanhaalt en herhaalt als degene die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag aanbracht, namelijk het huiselijk geweld en de problemen met haar ex-man, en het feit dat haar dochter hier in België een aantal keer werd achtervolgd en bedreigd, feiten waarachter volgens verzoekende partij haar ex-man schuil zou gaan.

4.5. Verzoekende partij oppert ter terechtzitting zeer algemeen dat de Albanese autoriteiten geenszins de nodige bescherming kunnen verlenen, en dat de commissaris-generaal steunt op objectieve elementen van het Amnesty International rapport, maar dit niet toetst aan de specifieke elementen die door haar zijn aangehaald.

Verzoekende partij haar kritiek aan het adres van de commissaris-generaal kan echter niet worden aangenomen. Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar bijgebrachte concrete elementen, met name haar verklaringen en documenten ter staving van het feit dat de Albanese autoriteiten haar niet of onvoldoende hulp en/of bescherming zouden kunnen verlenen.

Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *“Bovendien blijkt uit uw in het kader van uw eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen en de door u bij uw eerste asielaanvraag voorgelegde documenten dat de Albanese autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die u kende met uw echtgenoot en schoonfamilie. Zo nam de politie uw echtgenoot meermaals mee naar het politiekantoor nadat u klacht had ingediend en blijkt uit de door u voorgelegde arresten van de rechtbank van Tirana dat voor wat betreft uw problemen met uw partner, de rechtbank op 21 december 2011 een dringend beschermingsbevel uitvaardigde dat vervolgens op 3 februari 2012 werd bevestigd en uitgebreid waardoor het bevel gedurende een jaar geldig was. Deze beslissing werd op 4 juni 2012 in beroep dan nog eens bevestigd. Ook naar aanleiding van uw problemen met uw schoonvader werd op 5 maart 2012 een dringend beschermingsbevel uitgevaardigd dat op 26 maart 2012 eveneens werd bevestigd en uitgebreid. Op 11 juli 2013 werd deze beslissing in beroep bevestigd. U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag daarnaast zelf ook verschillende bijkomende documenten aan, waarmee u eveneens wenste aan te tonen dat u in Albanië over onvoldoende beschermingsmogelijkheden beschikte. Aan de door u bij uw tweede asielaanvraag aangebrachte documenten kan echter geen bewijswaarde worden gehecht. Zo kan allereerst aan het door u neergelegde document vanwege de Albanese politie geen enkele authenticiteitswaarde gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er een verkeerd embleem van de staatspolitie werd gebruikt. Bovendien werden er in het hoofd van het document verschillende spellingsfouten tegen het Albanees gemaakt: zo ontbreken alle diakritische tekens en ontbreekt er een ë na het woord “Policis”. Het is totaal onaannemelijk dat in de hoofding van een officieel document taalfouten zouden worden gemaakt. Ook in de tekst zelf werden heel wat spellingsfouten gemaakt. Dat de politiechef in een dergelijk rapport zoveel fouten zou maken, is niet zonder meer aannemelijk. Bovendien blijkt dat het directoraat waarnaar in de hoofding verwezen wordt, met name het Directoraat van de Staatspolitie (Drejtoria e Policis se Shtetit), niet bestaat. In werkelijkheid heet dit directoraat voluit “Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit”. Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat valse documenten in Albanië op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan dit document van de politie niet de minste authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Aangezien u dit document neerlegde om de recente problemen van uw ouders aan te tonen (verklaring DVZ 2e AA, vraag 17) en er aan dit document geen enkele authenticiteitswaarde kan worden gehecht, heeft u de*

door u beweerde recente problemen van uw ouders evenmin aannemelijk gemaakt. Het schrijven van uw Albanese advocaat en de schriftelijke (notariële) verklaringen van uw moeder S.(...) T.(...) en uw buurvrouw A.(...) B.(...) kunnen verder niet weerhouden worden als objectieve bronnen. Deze stukken, die hoogstens het huiselijk geweld dat u meemaakte in Albanië beschrijven en die nauwelijks objectieve bewijswaarde hebben, kunnen dan ook op zich geen enkele afbreuk doen aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van de recente problemen van uw ouders en betreffende de door het Commissariaatgeneraal vastgestelde beschermingsmogelijkheden in Albanië. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u bij uw tweede asielaanvraag evenmin aannemelijk heeft gemaakt voor uw problemen in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen. Haar betoog als zou het Commissariaat-generaal louter verwijzen naar rapporten over de algemene situatie mist aldus, gelet op voormelde pertinente motivering waarbij uitgebreid en afdoende wordt rekening gehouden met en concreet ingegaan op de door haar aangehaalde feitelijkeheden, elke grond.

De Raad wijst er ook op dat een verwijzing naar (en selectieve lezing van) algemene informatie, zoals *in casu* het rapport van Amnesty International omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië geenszins volstaat om aan te tonen dat het verzoekende partij in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekende partij dient dit, gelet ook op de bewijslast die in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust alsook de medewerkingsplicht in haren hoofde, *in concreto* aannemelijk te maken, waar ze echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont, gelet op het voorgaande en zoals ook eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 165.757 van 13 april 2016 werd vastgesteld, geenszins aan dat de autoriteiten in haar land van herkomst geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot de problemen met ex-partner en ex-schoonfamilie niet zouden kunnen of willen helpen.

De door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten vermogen, gelet op de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, geenszins te tornen aan hetgeen eerder in diezelfde zin bij voormeld arrest van de Raad omtrent de mogelijke bescherming in Albanië werd vastgesteld.

4.6. Wat de verklaarde achtervolgingen van en bedreigingen aan het adres van verzoekende partij haar dochter S.H. hier in België betreft, waar de ex van verzoekende partij beweerdelijk achter schuil zou gaan en die verzoekende partij reeds aanhaalde bij haar eerste asielaanvraag en toen bij voormeld arrest van de Raad ongeloofwaardig werden bevonden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in het kader van onderhavige asielaanvraag louter beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, zoals blijkt uit punt 4.2.

Verzoekende partij legt immers nog steeds geen bijkomende stukken neer ter staving van die beweerde bedreigingen en/of van de beweerde aangifte ervan. Niettegenstaande en ondanks haar bewering dat zij die feiten bij de politie zou hebben aangekaart -ze verklaart dat de politie in het centrum te Brugge akte heeft genomen van de bedreigingen ten aanzien van haar dochter- legt verzoekende partij -die nochtans eerder bij de beroepsprocedure bij de Raad in het kader haar eerste asielaanvraag expliciet werd gewezen op het belang van dergelijke elementen en in het kader hiervan zelfs na haar eerste zitting toen begin april 2016 zelfs een maand uitstel kreeg om bewijsstukken dienaangaande bij te brengen, wat ze echter geheel naliet te doen- tot op heden geen enkel begin van bewijs neer van de beweerde aangifte van die problemen bij de politie.

De Raad is zich ervan bewust dat in asielcentra jonge vrouwen lastig gevallen (kunnen) worden door mannen al dan niet familieleden, doch *in casu* toont verzoekende partij niet aan dat er in de periode tussen haar twee asielaanvragen concrete incidenten of bedreigingen zouden zijn geweest, laat staan dat zij enig bewijs voorlegt dat zij dienaangaande klacht zou hebben neergelegd. Verzoekende partij

blijft derhalve steken in louter blote beweringen die ze geenszins concreet hard of aannemelijk weet te maken. Haar algemene stelling dat de asielcentra wel geloof hechten aan die problemen is geenszins van aard afbreuk te doen of een ander licht te werpen op het voorgaande.

4.7. Verzoekende partij haar argumentatie dat in de beschikking maar 1 document wordt besproken en niet de drie andere, met name een schrijven van de advocaat, de notariële verklaring van de moeder, en deze van de buurvrouw, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij geenszins de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent die documenten ontkracht of weerlegt: *“Het schrijven van uw Albanese advocaat en de schriftelijke (notariële) verklaringen van uw moeder S.(...) T.(...) en uw buurvrouw A.(...) B.(...) kunnen verder niet weerhouden worden als objectieve bronnen. Deze stukken, die hoogstens het huiselijk geweld dat u meemaakte in Albanië beschrijven en die nauwelijks objectieve bewijswaarde hebben, kunnen dan ook op zich geen enkele afbreuk doen aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van de recente problemen van uw ouders en betreffende de door het Commissariaatgeneraal vastgestelde beschermingsmogelijkheden in Albanië.”* Deze pertinente en terechte motieven blijven, nu zij niet worden ontkracht of weerlegd, onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat in zoverre verzoekende partij naar pagina 3 van haar verzoekschrift verwijst en stelt dat daar in de beschikking niet concreet op geantwoord wordt, dit louter de weergave/herhaling bevat van de brief van haar Belgische raadsman d.d. 5 juli 2016, zonder verdere bijkomende opmerkingen of toevoegingen, en dat in de bestreden beslissing omstandig wordt ingegaan op en gemotiveerd over dit schrijven, zodat volstaat dat in de beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij zich dienaangaande louter beperkt tot het herhalen van verklaringen. Voorts verwijst de Raad naar hetgeen onder puntje 4.5. omtrent de nationale bescherming in Albanië en (de verwijzing naar) het rapport van Amnesty International wordt vastgesteld.

In casu wordt bij de beoordeling van verzoekende partij haar huidige tweede asielaanvraag, in weervol van haar algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar aangebrachte nieuwe elementen, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene kritiek op de beschikking d.d. 5 december 2016, die volgens haar niets anders doet dan het herhalen van de bestreden beslissing, en de algemene stelling als zou haar verweer niet objectief worden benaderd en nieuw onderzoek nodig zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangehaald die de kans aanzienlijk groter maken dat de zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS